

Tudi Anka z njimi
Zapisana si mi!
Bogec knjigo gleda,
Radosten seveda;
Družba svetih zbrana
Kliče mu: hosana!
Gleda Bogek doli
Kjer ga človek moli,
Angeljčke prizove,
Naj nesó darove

Vsem trpinom zemlje,
Kar jih noč objemlje . . .

Angeljčki zletijo,
Da ukaz zvršijo;
Vsak darove zlate
Ima tudi za-te:
Anka le zaspavaj,
Ž njimi poigravaj!

Vnèslav.

Čudna ptica.

Marsikateri čitalec se bode čudil temu naslovu in mogoče tudi rekel: Kaj je to — čudne ptice? Teh čudnih ptic še nihče ni videl v resnici, tudi naslikanih ne, kakor n. pr. belih vran ne. Te čudne ptice so se bile pa vendar ugnezdele na posestvu mojega prijatelja, kateri mi je povedal to-le povest.

V lepi, prijazni in prilično veliki vasi stoji čudno poslopje z jednim nadstropjem. Bilo je zunaj poslopja kakor tudi notri po sobah in hodnikih vse skoro po mestni šegi vrejeno. Že zunanje lice hiše in okusnega vrtiča je kazalo, da vladata na tem domu prijatelja: red in snažnost. Kacih petdeset korakov dalje je stalo drugo, temu podobno poslopje, v katerem sta tudi omenjena prijatelja gospodovala. Ti poslopji, dobro obdelane njive, lepi vinogradi, lahko rečemo, vse najlepše v vasi, bilo je imetje dveh premožnih sosedov v vasi. Imenovala sta se: Anton Jurinič in Peter Jerina. Bila sta si dobra prijatelja, kakor so si malokje sosedje mej seboj.

Marsikateri gospodar ima mnogo poslov, mej katerimi je včasih tudi kakošna čudna ptica. Slaba navada pri gospodarjih je, da družini preveč zaupajo. Naj delajo posli sami, gospodinja in gospodar naj samo ukazujeta in pa kažeta. Bog bode pa svoj blagoslov dal. Ravno tako se je godilo jednemu teh sosedov.

Neko nedeljo popoldne po krščanskem nauku snideta se Jurinič in Jerina pod lipo pri cerkvi. Pogovarjata se o gospodarstvu in o drugih rečeh. Ko se nekaj časa

tako razgovarjata, pravi Anton Petru: »Ne vem in ne razumem, kako je to, da gre meni gospodarstvo tako slabo, ko vendar jaz in moja žena delava in se pehava ves božji dan. Prosim te, daj mi kak svēt, da se mi kaj zboljša. Veš, da je že dosti časa poteklo, kar so mi stariši umrli. Izročili so mi kot jedincu svoje premoženje. Tudi veš, da samec ne more na vse paziti in se tudi na vse ne razume. Zato sem si vzel družico. A vsejedno mi ni dosti pomagano. Saj vidiš, mučiva se obadva, jaz in ona celi dan, pa nama gre še tako slabo. Torej te prosim še jedenkrat, daj mi kak dober svēt.« — »Vidiš, dragi Tone«, reče Peter, »tako ti pojasnim vso stvar. Vse je lepo in mi je všeč, kar si mi povedal, da sta obadva pridna in delavna. Pomaga ti pa to vse nič, ako ne bodeš imel teka in blagoslova božjega. Moj oče so mi dostikrat rekli: »Peter! pazi, da ne vzrediš kakšne »čudne ptice« na svojem domu.« Mislil in preudarjal sem večkrat, kakšna bi neki bila taka »čudna ptica«. Polagoma sem jo vendar spoznal ter jo še ob pravem času odpodil s svojega doma. Od tega časa jaz malo delam, a bolje pazim na svoje posle, da ne pride med nje kaka »čudna ptica«. Svetujem ti, kakor more sosed sosedu, glej in pazi, da ne bodeš imel kake »čudne ptice« pri svojem gospodarstvu.«

Sosed Tone se je nad tem vjezil ter je očital Petru, da se norčuje iz njega.

»Veš kaj, Peter, midva sva že od majhnih nog prijatelja in dobra soseda, ali tako me še nisi nikoli vjezil kakor danes. Jaz sem te za svēt vprašal, ti se pa z menoj norčuješ.«

»Ne jezi se, Tone«, reče Peter, »hočem ti razložiti, zakaj nima tvoje delo ne teka ne blagoslova. Ti res s svojo ženo pridno delaš in varčno živiš in ne izdaješ po nepotrebnem denarja; mislim pa, da preveč zaupaš svoji družini. Družina si misli: »Kaj bomo mi za gospodarja skrbeli, vsak naj svoj rog maši in tlači.« Vidiš, dragi prijatelj, to so te čudne ptice. Ako imaš ti katero, le glej, da jo kmalu odženeš. Z Bogom, na svidenje!«

Odpravita se vsak na svoj dom. Tone, prišedši domov, ne zine svoji ženi niti besedice o pogovoru,

katerega je imel s sosedom. Drugi dan zjutraj pa ob štirih vstane in gre »čudne ptice« podit. Težko je vstal tako zgodaj, ali misel na »čudne ptice« so ga vzdignile iz postelje. Žena ga je debelo gledala in mislila, kaj neki mora biti, da njen mož tako zgodaj vstaja, ker to ni njegova navada.

Ko pride Tone na hodnik, zapazi na dvorišču moža z vrečo na ramenih stati. Hitro zakliče: »Stoj! Kaj delaš tu? Kaj imaš v vreči?« Ko pride na dvorišče, vidi, da je njegov hlapec stal s polno vrečo, katero je bil namenjen oddati nekomu. »Kaj delaš tu? Kaj imaš v vreči? Pokaži mi!« Hlapec vrže vrečo na tla in kako se zavzame gospodar, ko vidi, da je vreča polna najlepšega čistega ovsa. »Kam si namenjen s to vrečo ovsa?« vpraša Anton hlapca.

»Oh, gospod, nikdar več ne bodem kaj takega počenjal, odpustite mi«, prosi prestrašeni hlapec. »A, taka je ta reč, to so tiste čudne ptice, o katerih mi je sosed svetoval, da naj jih od hiše spodim«, reče Tone. Stopi na drugo stran dvorišča in sliši iz kravjega hleva pogovor dveh dekel: »Veš kaj, Anica, za ta denar, katerega bodeš skupila za smetano in mleko, kupi meni jedno rudečo in jedno višnjevo ruto.« Ko pride dekla iz hleva, kar obstane in obledi, ko zapazi gospodarja. »Kaj imaš tukaj notri?« vpraša gospodar deklo, ki mu je prišla nasproti. Ona pokaže vse in se začne izgovarjati, da ji je Micika naročila to v mestu prodati in ji kupiti za skupljeni denar rudečo in višnjevo ruto.

Ko pride Tone v stanovanje, je žena ravno vstala. Povpraša ga, kaj to pomeni, da je danes tako zgodaj vstal. Tone ji vse pové, kar se mu je pripetilo. Nekoliko dnij pozneje se je Tone Petru lepo zahvalil za dober svet.

Odslej je bilo pri gospodarstvu soseda Toneta vse v najlepšem redu. Vsega je ostajalo, da so še lahko to in ono prodajali.

Ni torej samo zadosti, da gospodar zapoveduje in tam pa tam kaj dela, ampak mora tudi zgodaj vstajati, da opazuje, kaj se vse godi in vrši pri njegovem gospodarstvu.

F. Š.

